

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/7/WE z dnia 15 lutego 2006 r. dotyczącej zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylającej dyrektywę 76/160/EWG⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając ich do wiadomości Komisji, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 18 tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 24 marca 2008 r.

⁽¹⁾ DZ.U. L 64, s. 37.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 listopada 2009 r. — Budějovický Budvar, národní podnik przeciwko Anheuser-Busch, Inc.

(Sprawa C-482/09)

(2010/C 24/72)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Budějovický Budvar, národní podnik

Strona pozwana: Anheuser-Busch, Inc.

Pytania prejudycjalne

- 1) Co się rozumie przez wyrażenie „dawał przyzwolenie” w art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 89/104/EWG⁽¹⁾, a w szczególności:
 - a) czy „dawał przyzwolenie” jest pojęciem prawa wspólnotowego, czy też sąd krajowy może stosować przepisy krajowe w odniesieniu do znaczenia przyzwolenia (włącznie ze zwłoką lub długoletnim uczciwym jednoczesnym używaniem)?
 - b) jeśli „dawał przyzwolenie” jest pojęciem prawa wspólnotowego, to czy można uważać, że właściciel znaku towarowego dawał przyzwolenie na długotrwałe i utrwalone uczciwe używanie identycznego znaku towarowego przez kogoś innego, gdy od dawna o tym wiedział, ale nie był stanie temu przeszkodzić?

c) w każdym przypadku, czy konieczne jest, by znak towarowy właściciela znaku towarowego był zarejestrowany, zanim będzie on mógł zacząć „dawać przyzwolenie” na używanie przez kogoś innego i) identycznego lub ii) łudząco podobnego znaku towarowego?

- 2) Kiedy zaczyna się okres „kolejnych pięciu lat”, a w szczególności, czy może się on zacząć (a jeśli tak, to i zakończyć), zanim właściciel wcześniejszego znaku towarowego uzyska rzeczywistą rejestrację swojego znaku towarowego; a jeśli tak, to jakie przesłanki są konieczne do tego, by termin ten zaczął biec?
- 3) Czy art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 89/104/EWG stosuje się tak, by umożliwić właścicielowi wcześniejszego znaku uzyskanie pierwszeństwa co do jego prawa, nawet jeśli uczciwe jednoczesne używanie dwóch identycznych znaków towarowych dla identycznych towarów trwało przez długi okres, tak że gwarancja pochodzenia wcześniejszego znaku towarowego nie wskazuje na to, że znak towarowy oznacza towary właściciela wcześniejszego znaku i nikogo innego, a przeciwnie oznacza jego towary lub towary innego użytkownika?

⁽¹⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-486/09)

(2010/C 24/73)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: M. Condou-Durande i N. Bambara, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002⁽¹⁾ z dnia 13 czerwca 2002 r. Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 1 i 9 tego rozporządzenia;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Z art. 1 w związku z art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 wynika obowiązek wprowadzenia w życie przez państwa członkowskie wszelkich niezbędnych środków w celu wystawiania obywatelom państw trzecich dokumentów pobytowych według jednolitego wzoru od dnia 14 sierpnia 2003 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiające jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. U. L 157, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii**(Sprawa C-491/09)**

(2010/C 24/74)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Sénéchal i S. La Pergola, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2007/63/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. zmieniającej dyrektywy Rady 78/855/EWG oraz 82/891/EWG w odniesieniu do wymogu sprawozdania niezależnego biegłego w przypadku łączenia spółek akcyjnych lub ich podziału ⁽¹⁾, a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które ciąży na nim na mocy art. 4 tej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2007/63/WE upłynął w dniu 31 grudnia 2008 r. W chwili wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła jeszcze środków niezbędnych do dokonania transpozycji dyrektywy, bądź, w każdym razie, nie poinformowała o nich Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 300, s. 47.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Taranto (Włochy) w dniu 30 listopada 2009 r. — Agricola Esposito srl przeciwko Agenzia Entrate — Ufficio Taranto 2**(Sprawa C-492/09)**

(2010/C 24/75)

*Język postępowania: włoski***Sąd krajowy**

Commissione tributaria provinciale di Taranto

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Agricola Esposito srl

Strona pozwana: Agenzia Entrate — Ufficio Taranto 2

Pytania prejudycjalne

- 1) czy art. 21 taryfikatora stanowiącego załącznik do dekretu Prezydenta Republiki (D.P.R.) nr 641 z 1972 r. i art. 160 decreto legislativo nr 259 z 2003 r., w zakresie w jakim wprowadzają wymóg zezwolenia wobec konsumenta będącego stroną umowy abonamentu są zgodne z zasadami dyrektywy 2002/20/WE ⁽¹⁾, w której z kolei mowa jest o wymogu zezwoleń indywidualnych wobec przedsiębiorstw świadczących usługi lub udostępniających sieci?
- 2) czy art. 9 i 21 D. P.R. nr 641 z 1972 r. i art. 21 taryfikatora stanowiącego doń załącznik są sprzeczne z wynikającą z interpretacji art. 12 i 13 dyrektywy 2002/20/WE możliwością nakładania większej liczby opłat w związku z jednym zezwoleniem?
- 3) czy okoliczność, że włoska opłata koncesyjna należy się od podmiotów, które zawarły umowę abonamentu ale już nie od podmiotów korzystających z kart na doładowanie jest zgodna z zasadami zawartymi w dyrektywie 2002/21/WE ⁽²⁾ i w szczególności z „zasadą niedyskryminacji przy rozdzielaniu i przyznawaniu częstotliwości radiowych przez krajowe organy regulacyjne” uregulowaną w art. 9 ust. 1 dyrektywy?
- 4) czy opłata koncesyjna jest zgodna z zasadami dyrektywy 2002/77/WE ⁽³⁾ i dyrektywy 2002/21/WE, które stanowią, że „[k]ażdy program narodowy mający na celu podzielenie kosztu netto wynikającego z obowiązków świadczenia usługi powszechnej opiera się na obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych kryteriach oraz jest zgodny z zasadą proporcjonalności i najmniejszego zakłócenia rynku”?